

[Energiministeren]

om den kontinentale sokkel blev der herefter truffet sokkelafgrænsningsaftaler med Norge, Storbritannien og Forbundsrepublikken Tyskland i årene 1965, 1966 og 1971.

Afgrænsningen af den kontinentale sokkel mellem Danmark og Norge er således fastlagt ved en overenskomst mellem den danske og den norske regering af 8. december 1965. Aftalen er offentliggjort i bekendtgørelse nr. 48 af 11. juli 1966.

Grænsen er en midtlinje, som deler kontinentalsoklen lige mellem de to lande. Aftalen, der således bygger på et midtlinjeprincip, er i overensstemmelse med hovedprincippet om afgrænsning, der gælder i folkeretten i henhold til kontinentalsokkelkonventionen fra 1958.

Der er i aftalen af 1965 derfor ikke tale om nogen overdragelse af danske områder til Norge, men derimod om en ligelig opdeling af havbunden i henhold til hovedprincippet om afgrænsning i gældende folkeret.

Da der altså er tale om en klar midtlinjeafgrænsning med en ligelig fordeling af sokkelområderne mellem Danmark og Norge, følger det også, at der ikke er grundlag for igen at rejse afgrænsningsspørgsmålet.

Svend Heiselberg (V):

I tilknytning til det stillede spørgsmål vil jeg bede ministeren besvare følgende spørgsmål: hvorfor accepterede den socialdemokratiske regering i 1965 i forhandling med Norge og England ligeafstandsprincippet? Med hvilken begrundelse fastholdt Danmark ikke dybdeprincippet, der er internationalt anerkendt? Det gjorde Tyskland over for Danmark og fik det anerkendt ved Haagdomstolen.

Det kan undre, at regeringen ikke knyttede en protokol, dvs. en tilføjelse, til aftalen, når bl. a. A. P. Møller opfordrede dertil.

Hvis Norge var i sin ret til at få anerkendt ligeafstandsprincippet, kan det så være rigtigt, at en aftale om Norges rettigheder i Østgrønland indgik i aftalen mellem Norge og Danmark?

Vil ministeren foranstalte, at folketingsmedlemmer og offentlighed får adgang til sagens akter vedrørende forhandlingerne om Ekofiskfeltet i 1965?

Når jeg ønsker disse spørgsmål belyst, er det ikke for at afsløre socialdemokratiets

manglende forhandlingsevne, men for at få belyst, om Danmark har handlet på et løst grundlag og det må overvejes, at der rejses krav om genforhandlinger. En traktat kan genforhandles, hvad der også har været praktiseret flere gange. Jeg håber, at ministeren vil være i stand til at besvare disse spørgsmål eller i det mindste drage omsorg for, at de ønskede oplysninger kan tilgå mig på anden vis.

Nymann (FP):

Jeg forstår, at energiministeren siger, at der er helt klare aftaler med de forskellige lande om disse afgrænsninger. Så vidt jeg ved, var der også ganske klare aftaler med A. P. Møller-firmaet, og derfor forstår jeg ikke, at det ene skal være klippefast og det andet ligesom er noget, man har kittet sammen og kan tale om.

Jeg vil også gerne spørge, om der er mulighed for at komme til at se de aftaler, der dengang blev indgået om, at man delte Nordsøsoklen op.

Energiministeren (Poul Nielson):

Jeg skal gerne svare på det sidste én gang til, idet jeg gør opmærksom på, at jeg i mit første svar jo sagde, at denne aftale er offentliggjort i bekendtgørelse nr. 48 af 11. juli 1966.

Til hr. Svend Heiselberg, som jeg kan høre ryster på hovedet, vil jeg sige om principperne for delingen mellem Norge og Danmark, at det er det samme princip, der blev fulgt mellem Norge og England; det er simpelt hen midterlinjeprincippet uden nogen form for modifikation. Det er den hovedregel, der er fulgt, og den blev i øvrigt fulgt ved sokkeldelingerne i Nordsøen, bortset fra aftalen med Forbundsrepublikken, hvor specielle forhold gjorde sig gældende, og hvor man fulgte en retsafgørelse både for Hollands og Danmarks vedkommende.

Jeg har ingen kommentarer til hr. Svend Heiselbergs bemærkninger om Grønland. Jeg kan ikke gå ind i det og har ikke baggrund for at udtale mig om det. Jeg kan ikke se andet, end at der foreligger en klar, ren afgørelse med hensyn til delingen mellem Danmark og Norge, og det er forkert at fremstille den sokkelafgrænsning som en forhandling